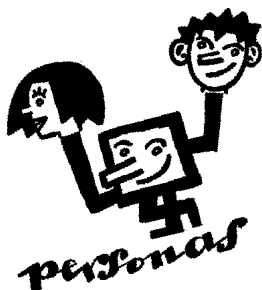

Romà Seguí i Francés

President de l'Avei

Entrevistat per Lola Miñar ro

Romà Seguí i Francés (Dénia 1962).
*Llicenciat en Filosofia Pura per
la Universitat de València i Diplomat en
Biblioteconomia i Documentació per l'Escola
Universitària de Barcelona.
Associat de l'AVEI des del seu començament,
fa poc que n'ha estat triat
nou president. Professionalment treballa
com documentalista a
Presidència de la Generalitat.*

*Aquesta entrevista va tindre lloc una setmana
després d'assumir el nou càrrec.*

*Per començar, m'agradaria que explicares com,
després dels darrers quatre anys, no s'haja
presentat un altre cadidat.*

La pregunta és sospitosa d'entendre's malament. Vaig presentar la meua candidatura per dues raons: la primera és que, estatutàriament, acabava el mandat de la Junta i ens podem quedar sense algú que se'n fera càrrec de l'AVEI; la segona és que, després de tant de temps pagant la quota, pensava que calia donar-ne la cara, tot i que sembla rar i estrany. Sóc amic personal de gent que ha integrat l'anterior Junta, i he vist com s'han desenvolupat els diferents esdeveniments que han donat suport a l'AVEI, com ara el Congrés de la FESABID o la publicació continuada de MEI. No us penseu que només les he vistes passar; a mi m'han enganxat més d'una vegada per corregir les galerades de MEI o per omplir buits imprevistos. El fet de l'amistat, però, m'ha fet conèixer de ben a prop moltes coses que des de fora no es veuen. Des dels entrebancs per realitzar el Congrés fins els problemes que poden passar per una errada tipogràfica a la revista: ho he vist, i també ho he

patit. El que succeeix és que no és moment de contar-ho. Pense que cal reflexionar sobre el passat i decidir sobre el futur, i les previsions són allò que ha de ser el que realment importe. Hui, tot parlant amb l'Adela d'Alòs-Moner, feia broma i li deia: "no és menester contar-ho tot: hem de deixar coses per quan redactem les nostres memòries".

A la presentació de la candidatura vam sentir que pretenies "la unió dels professionals", i que l'important era "tornar als orígens de l'AVEI". ¿Pots aclarir que hi volies expressar?

Una de les coses que més em preocupa és la unió dels professionals. Recorda que vaig estudiar a l'Escola de Biblioteconomia i Documentació de Barcelona, i els continguts que hi vaig aprendre tenien que veure amb l'arxivística, la biblioteconomia i la documentació. No us enganyeu: vaig estudiar assignatures com ara Paleografia, Bibliografia, Biblioteconomia o Documentació. Vaig tindre molt bon professorat, com es el cas de la Nora Vela o el Lluís Anglada, i s'ha de pensar que la tradició d'un centre fa que els continguts siguin més sòlids. El que em va succeir és que, fins arribar a València, no me n'adoní de la concepció compacta de la professió que m'havien trasmes. Quan vaig formar part dels pioners de l'AVEI, vaig defensar que era molt important la denominació "especialistes en informació" per què abraçava totes tres branques: la dels arxivers, els bibliotecaris i els documentalistes. Per això vull tornar als orígens: s'ha de portar una política activa dins dels tres àmbits, i no promoure segregacions, com és el cas del que succeeix al País Valencià. Com s'ha d'arribar a la unió? No ho sé, però ho intentarem. El que sí que entenc és que no vaig a utilitzar estratègies que s'han emprat, i no han donat cap fruit.

¿Pots explicar el per què de la creació de dues vocalies noves, com ara la d'Extensió, la de l'Associat o la d'Internet?

Pel que fa a les vocalies, cal pensar que sóc associat des del començament, i conec a molta gent pel fet d'haver impartit, massa a sovint, cursos de formació. El fet d'haver contactat amb

un bon grapat de professionals m'ha fet veure les mancances de l'AVEI, que són les de qualsevol organització que és una ONG. Potser les he patides més per ser un defensor d'un camp tan desprotegit com és el de les biblioteques públiques, i he tingut que donar la cara més d'un cop en aquest sentit, no essent membre de la Junta, per entendre que l'AVEI havia d'aprofundir-ne. Això ha creat malestar, i fins i tot més d'una deserció. La qüestió és que anem cap a una nova concepció de les organitzacions, on l'important no és que la Junta funcione: allò que és essencial és el client que tens. La Junta ha de protegir els interessos de l'associat, i acostar-lo el més possible. No és temps de despotisme il·lustrat: cal que l'equip directiu escolte i sàpiga les preocupacions de qui integra l'AVEI, i només si tenim una Vocalia de l'Associat, que és una mena d'oficina de queixes i reclamacions, podrem saber que s'espera. D'altra, s'ha creat la Vocalia d'Extensió, que en realitat vol dir extensió bibliotecària - eixe capítol que no s'explicava a les classes de Biblioteconomia i sempre pensaves "ara que ve el més divertit, va i no ens ho donen"- per ser un concepte que m'interessa força: una associació la forma un conjunt de gent, i l'única manera que tenim de fer vida d'associació és generar activitats -per exemple, excursions- que puguin permetre que ens conegam tots, que creen lligams reals entre els associats. En resum, tan sols forme part d'un grup quan en sóc conscient de formar part. Potenciar aquestes activitats reviscolerà el sentiment de conjunt. Pel que fa a la Vocalia d'Internet, he de comentar que l'AVEI ha de treballar més en allò que és la Societat de la Informació: hem d'obtenir una web en condicions, hem de potenciar que eines com ara el correu electrònic serviquen per apropar els associats a la Junta i hem d'aconseguir que la web siga el canal d'informació que ens faça més transparents. Per què no han de figurar les memòries anuals a la web per a que qualsevol pugui consultar-les, tant associats com estranys? Segurament, la transparència informativa siga un bon començament per recuperar la confiança dels professionals.

¿Quina opinió tens del ja antic sistema de beques que té adoptat l'administració i que darrerament també han adoptat les empreses privades? ¿Què penses de les pràctiques professionals?

El tema de les beques i les pràctiques professionals preocupa molt a la nova Junta. Són dues perspectives força importants. La Universitat forma uns professionals, i per introduir-los en el món real, els demana que realitzen unes pràctiques en llocs de treball. És evident que no es poden dur a terme com quan vaig estudiar a Barcelona: n'erem quatre grups de quaranta persones, dos pel matí, dos per la vesprada. La Mercè Baldrich era la nostra professora de pràctiques, i se n'encarregava de moltes feines: visitava els centres abans de lliurar algú, ens feia reunir cada ics temps, volia saber quin havia estat el tracte amb el centre, etc. Segurament ara és inviable. El canvi de plans d'estudis ha forçat els estudiants a assumir uns hàbits molt diferents als nostres. Quan comencen a parlar de crèdits, a mí em tornen carabassa!!! Aquestes pràctiques primerenques, les d'estudiant universitari, són importantíssimes: el *practicum* permet que s'enfronte amb la realitat i saber si s'ha comprés allò que li han ensenyat, i reconèixer quines mancances ne té. Sé, per què m'ho han dit alumnes, que eixe *practicum*, pel que fa a la Diplomatura, deixa que desitjar. Decidir qui té les culpes, no és la meua funció: ni sóc alumne, ni sóc professor, ni conec l'administració universitària. Com he dit abans, he donat i organitzat molts cursos de formació a la Generalitat, i puc assegurar que els entrebancs apareixen per on menys t'ho esperes. Calcule que per eixa experiència, el tema em preocupa més que no a altres. Però com a President de l'AVEI tinc l'obligació de donar tots els suggeriments possibles. Defensar la professió neix d'esperar que els meus futurs col·legues tinguin la formació adequada: haurem de treballar en equip amb ells abans o després. Caldria, però, plantejar-se la següent qüestió: per què la Universitat no paga als centres que han d'acollir gent en pràctiques per poder assolir un mínim nivell de qualitat? Rebre algú en pràctiques implica un treball extra, una feina de supervisió que costa temps, i l'alumne no ha de pensar que va a realitzar les tasques que els professionals dels centres no volen cobrir. Potser aquesta fos una solució. Pel que fa a les beques, el tema es compli-

ca. No entenc la figura del becari dins l'empresa privada: supose que serà una contractació base i es demanarà alta qualificació per desenvolupar unes feines que, en realitat, no s'estan pagant com cal. Treball d'alta qualificació i sou base. A mi aquestes situacions laborals em produeixen vergonya aliena, i diuen molt de qui les empra. D'altra, quan parlem de l'administració, cal pensar en figures d'un altre paner. He estat becari, i sé que el sou que cobrava no es corresponia de cap manera amb les tasques que realitzava. Hi havia una mena de pensament generalitzat, que no explícit, de que calia passar per una beca per què calia passar per la pedra. Fins i tot, feia l'efecte, i conste que no va ser el meu cas, que calia presentar-se a vàries oposicions per aconseguir aprovar-ne unes. Com si calgués passar per tot un Via Crucis establert, i que al remat acabaries assolint-ne la condició de funcionari. A l'administració, la figura de becari és la d'un treballador encobert i d'alta qualificació, però es barreja amb un fet singular: la creació de beques, en molt casos, ha servit per crear llocs de treballs fixes. O dit d'una altra manera, després d'un temps d'oferir places de becari s'ha aconseguit que se'n transformaren en places de funcionari. Això ha estat pràctica habitual, la qual cosa no excusa ningú. S'ha de pensar que el becari és un treballador, el que implica que ha de tindre els mateixos drets i obligacions que qualsevol treballador: contractes per obra o per serveis que permetan que puguin cotitzar a la Seguretat Social, etc. No es pot mantenir una figura que no es correspon als nostres temps, i s'ha de lluitar per a que l'administració canvie aquestes pràctiques. Cóm?, no ho sé encara.

¿Què penses de les relacions que té o ha de mantindre l'AVEI amb altres associacions professionals?

La relacions de l'AVEI amb les altres associacions professionals del País Valencià no han estat un èxit. No estic afirmant res que siga un secret. Quines raons es poden adduir? Interessos diferents, males negociacions, problemes personals... Calcule que cal afegir la poca tradició associacionista que hi ha a la nostra terra. Sembla que les úniques associacions que hi funcionen siguen les comissions falleres per tindre un objectiu comú: plantar la falla per

després botar-li foc. I ho dic també per una altra raó: realment som associacions professionals? A tall d'exemple, explicaré un fet que vaig patir l'any passat: el Director General del Llibre, Arxius i Biblioteques, D. Jose Luis Villacañas, ens va remetre l'esborrany d'un Reglament del Sistema Bibliotecari Valencià. El vam llegir un grup de quatre persones –Empar Caus, Lola Miñarro, Alfonso Moreira i jo-. En realitat la concepció no es corresponia en absolut amb el que podem pensar d'un sistema bibliotecari que s'havia de basar en els fonaments de la Societat de la Informació. Vam demanar que es piqués per fer una difusió ràpida i eficaç per correu electrònic. I en vam fer una distribució generosa. Podia ser que nosaltres no haguéssim copsat el sentit real del document. Tot al contrari, la gent es va esgarriar i va posar un crit al cel. Doncs bé, es va fer una convocatòria ampla, tant a associats com a persones que no pertanyien a l'AVEI, per veure que hi feiem. Es va fer un dossier amb tots els reglaments de totes les comunitats autònomes de tot l'Estat per documentar-ne les diverses possibilitats. A aquestes reunions, no hi va aparèixer ningú més que les quatre persones abans esmentades. És cert que algunes persones van fer comentaris al text que vam redactar, però no s'enganyeu el treball de concebre l'alternativa al projecte de reglament el vam realitzar quatre persones les vesprades dels divendres. I alguns capítols van arribar a tindre un ressò important, com ara el dedicat a personal. La sensació de solitud que vam assolir no té nom. Un cop que ens deixen opinar, i ningú no diu res. Potser siga un dels episodis més lamentables que haja contemplat a nivell professional dins del País Valencià. Després, quan te'n adones que els únics que van plantejar una alternativa vam ser nosaltres, encara entens menys. Realment hi ha un corrent professional a la nostra terra?

¿Com veus el tema de la col·legiació, eixe tema del qual s'està debatint tan acaloradament?

Pot semblar que l'organització d'un Col·legi Professional siga l'eixida més interessant per a tot el col·lectiu. Pel que he sentit, que no llegit, l'estratègia que es plantetja és la següent: Molta gent ha passat unes oposicions, i du una experiència professional d'anys, i evidentment desit-

ja que se'n faça un reconeixement del seu estatus professional. Fins ací, sembla que tot està clar. Si has aprovat unes oposicions o portes ics temps treballat, cal pensar que no t'haurien de demanar una titulació específica com ara la de Diplomata o Llicenciat en Documentació en el cas de presentar-te a un concurs o a una oposició. Per defensar aquests casos, he sentit que s'ha dit –molta cura, no ho he llegit– que el Col·legi seria la solució. Hi ha, però, diversos entrebancs que cal tindre en compte: Primer, la gent pensa que una organització d'aquesta mena **homologa** titulacions; és a dir, que pel fet de col·legiar-te automàticament et fas Llicenciat en Documentació, o que es fa una equivalència de titulacions. Aquesta afirmació és prou sospitosa: ací, a tot l'Estat, l'única institució que hi pot homologar és el Ministeri. A més, m'agradaria veure una convocatòria on figure entre els requisits “Llicenciat en Documentació, o col·legiat”. No n'he vist cap. En segon lloc, l'establiment dels estudis reglats per la Universitat, no s'enganya ningú, acabarà per empènyer a l'administració a acceptar que a les convocatòries de les oposicions aparega com a requisits les titulacions oficials. Això no obstant, no implica que no s'ha de lluitar per aconseguir un període transitori, de mínim uns deu anys, per donar cabuda a tota aquesta gent que ha treballat i que en sap bastant de la professió. Que s'entengui, s'ha de defensar a aquesta gent, que no tenint la titulació oficial, ha demostrat una capacitat professional reconeguda. A més, i torne a parlar del Reglament i específicament al capítol de personal, el que cal defensar, en el cas dels funcionaris de carrera és que l'administració no demane la titulació ni per a un concurs ni per a una oposició de promoció interna, però això ja estava escrit, i ben escrit, dins d'eixe document que es va lliurar a JL Villacañas. En tercer lloc, em fa l'efecte que qui integra el col·lectiu pro-Col·legi no tenen la titulació requerida, i per tant s'està marejant bastant el pati. Una de les premises per entrar en qualsevol Col·legi és tindre la titulació requerida: consulteu qualsevol de les lleis de creació aparegudes al DOGV. Un altra història és que, per mimesi amb Catalunya –no tenim ni de ben lluny la seua tradició–, es pense que amb una disposició transitòria, que no deixa de ser una mesura de gràcia que els titulats podran o no acceptar, es pugui deixar entrar a tot professional

que complisca uns determinats requisits. Però s'ha de tindre clar que és entrar per la porta de darrere. En quart lloc, hi ha un dubte que em preocupa: un Col·legi es munta per a professions liberals com una eina d'atorregulació: el Col·legi diu les taxes mínimes, etc., etc. Nosaltres no som precisament una professió liberal: el noranta per cent treballem a l'administració. Fins i tot, m'han comentat un paral·lelisme entre els notaris i bibliotecaris, la qual cosa em sembla una bogeria: que els notaris facen una oposició, no implica en absolut que després exercisquen una professió liberal: ells cobren pels seus serveis, i a més ells tenen un treball que guanyen més quant més treballen: un funcionari de carrera per treballar més cobra més? Si en coneixeu algun cas, digueu-me en quina administració, que demane el trasllat. I per acabar, vullguera dir que no m'agrada gens que m'obliguen a una cosa que no vull: tota la gent que estiga en contractes d'obra, etc. haurien de col·legiar-se, i a aquestes altures de la vida no em sembla bé. Supose que té raó la Roser Lozano quan em diu: "Romà, ets un nostàlgic". Com vegeu, el mandat de la nostra Junta serà sonat.

No em resta més que agrair-te la il·lusió i la dedicació que, de ben segur, demostraràs tot representant la nostra associació.

✍

